

ми се Брадатий на плѣчка, наведе се, да му отнеме скѣпното оръжие, извадилъ бѣ турски ножъ съ самоцвѣтни камъне украсенъ, огвърза отъ поѣса кисия съ жълтици, свали отъ грѣдитъ му торбичка съ тънки ризи, скѣпо сребро и моминска кѣдрица, която той пазѣше за споменъ. И не усѣти Брадатий, какъ налетѣ на него отзатъ хорунжиятъ съ червениятъ носъ, когото той веднажъ свали отъ сѣдлото и даде му добра рѣзка да го помни. Замахна той съ се-сила и удари го съ сабля по наведената шия. Не излѣзе на добро плячката: отскокна оная моштна глава и падна обезглавениятъ трупъ и поржси земята на далече. Вознесе се въ вишинето оная юнацка душа, сърдита и невесела, че така рано излѣзе изъ таково здраво тѣло. Оште хорунжиятъ не зелъ главата за чомбасъ, да ѝ привърже за сѣдло то, а край него стоѣше лютъ мѣстителъ.

Като нѣкой соколъ подъ синьото небо, който се вие много време на околе, таче отведнѣжъ се застоява въ воздухътъ съ расперени криле на едно мѣсто и спуска се оттамъ като стрѣла и удря край пѣтятъ нѣкой преперица: така Тарасовътъ синъ, Остапъ, налетѣ отведнѣжъ на хорунжий и метна му на шията вѣже. Лицето му, колкото бѣ червено, оште по-вече посинѣ, кога му затѣгна гърлото лютиятъ клупъ; потегли пиштолъ хорунжий, но сгръчената му рѣка не можѣ право да насочи, и куршумътъ удари въ полето. Остапъ отвърза отъ сѣдлото му копринено вѣже, което хорунжий носѣше да връзва плѣнникътъ, и съ неговото вѣже му върза и рѣцѣ и позѣ, окачи крайтъ на вѣжето за сѣдлото и повлече го презъ полето и свикваше гласомъ сичкиѣ казаки отъ уманскияъ таборъ, да идѣтъ да направѣтъ послѣдна честь на войводата си.

Штомъ чухъ Уманцитъ, че войводата имъ е убитъ, оставихъ полето на битвата и притекохъ се да прибиратъ тѣлото му, и зѣхъ да се преговарятъ, кого да избѣрѣтъ за войвода. Най-послѣ рекохъ: „Што ни трѣбва много разговоръ? по-харенъ войвода не може да бѣде отъ Остапа Булбенко: той и най-младъ да е отъ сички ни, но разумъ има, като старъ човѣкъ.“

Остапъ свали шапка и благодари сичкиѣ казаки-другаре за тая честь, не зе да се отрича ни заради младоста си, ни за младиятъ си разумъ; зашто знаѣше, че военно време не чака, ами ги поведе отведнѣжъ срѣшто купътъ и показа на сичкиѣ, че се не излѣгахъ въ избиранieto му. Разбрахъ лаховетъ, че работата стая горешта, отстѣ-